

elárulnák egymás előtt, egy régebbi világon jártatják csüggedt gondolataikat . . . Látom őket képzeletben, könnyes a szemem s tiszta érzéssel kívánok nekik jóegészséget. És kívánom nekik, hogy simogassa meg fejüket az Isten!

Komáromi János.

A SZÁNTÓ-VETŐ SOMOGYI KLASSZIKUS.

Hinnéd Horátius földje,
oly idilli méla kép.
Halvány pasztell-ruhában lép eléd.
A dombháton bicskás gazda
szőlőt kötöget,
s a naparany hogy beönti
a bronz földeket,
úgy véled, halk spondeust
ringat feléd a szél.
A völgyben pásztor tilinkóz
és hófehér a nyáj.
Az ökrök smaragd-fübe lépnek,
s hogy latin színt adjon az egésznek,
Bacchus bordala csendül
a présházak felől.
És szived szavával
Róma szól, mint ősi himnusz.
A völgyben tán anakronizmus:
ott, hol a tér hosszú és szabad,
fürdővendégekkel a strandok felé
egy kis vicinális szalad.
De mint Tyrrenis a Balaton
és odébb a domb enyhén,
mint a Quirinál ível.
Alatta a zombékok között
a csordás tarka ökreivel.
A háton ekével Ceres fia
szánt és jambusával Rómáig ér.
S bár közel egy század óta holt,
de Horáci-cédrus, melletted
a legnagyobb latin
a hétszilvafás Berzsényi volt.

Takáts Gyula. (Pécs).